

К Јован је ту

Ко је Јован? Нема потребе да објашњавамо! Он је већ постао знаменита личност. Пре неки дан је један карабињер (италијански полицајац) зауставио Јованку и рекао јој : « Госпођо ја Вас познајем, добио сам Ваше фотографије путем интернета» , Јованка га је погледала, разрогачених очију, не схватајући шта се то догађа, а понекад ни ми не схватамо.

Јован је ту, Марија и Слободан такође, а и сама Јованка; ту су у смислу да су добили документе, а за Србе на Косову то је само пука илузија.

Да бисмо боље разумели :

Слободан, Јованов отац, је српске националности, дакле има српску личну карту, издату од стране српских паралелних институција у општини Ораховац, коју «косовска држава» не признаје; тако да има и «косовску» личну карту.

Јованка, Јованова мајка, је српкиња из Бањалуке, тако да има личну карту Републике Српске, затим бошњачку личну карту и личну карту издату од стране српских паралелних институција у општини Ораховац.

Нико од њих до јуче није имао никакв важећи документ за одлазак у иностранство, као што ни деца **Марија** и **Јован**, нису имала ништа до потврде о рођењу, издате од стране болнице у северној Митровици, штампане ћирилично, коју «косовска држава» не признаје.

Са оваквим предусловима и сама помисао о одласку из Земље била је обична утопија.

Ми смо ствар преузели на себе и заиста смо злоупотребили стрпљење «тетки» **Кристине** и **Еме**, које раде за **Еулекс**, европску мисију која гарантује исправне услове за стварање правне државе, измалтретирали смо **Команданта Карабињера МСУ** у Приштини, пуковника **Маура Исидорија**, једног правог господина старог кова, дискретног и конкретног; а о **капетану Дамјану дел Ђиганте** да и не говоримо, италијанска заједница

на Косову ће остати много сиромашнија када се он врати у домовину, осећаћемо се као сирочад без једног брата који нас никада, ни једном приликом, није изневерио.

Прочитали смо хрпу чланака, пажљиво испитали кодексе, скинули са интернета законе, правилнике, судска мишљења, документовали смо се, консултовали, провели смо сате и читаве дане у канцеларијама за регистрацију цивилног статуса на Косову.

Покуцали смо и на врата италијанске Амбасаде, **добили смо један дар са неба** : нашу пријатељицу **Лили**, жену албанку из Пећи.

Враголаста као не много њих, са мобилним увек у покрету, у две речи нам је објаснила свој став : *«не занима ме да ли су Срби или Албанци, Јованка је мајка, као и ја , због тога ћу јој помоћи»* . Без ње, највероватније, не бисмо успели, можда неки део будућности ове свете земље, корача и њеним ногама.

Била је то прича без краја, зачињена великим надањима и наглим падовима, сударили смо се са зидом бирократије, чак пали у очајање, нисмо занли како да издржимо Јованчин поглед, никада као у овом периоду смо мислили на **Франца Кафку** : *« Револуција испари и једино што остаје је бласто једне нове бирократије. Стабла измученог људског рода саздана су од хартије са жиговима....»*, како је све добро знао овај пражанин.

Молили смо се за наше пријатеље, и прешли смо стотине километара по мрачним и истрајалим косовским путевима , у **Петковом** комбију и баш када све само што није пропало и отишло у парампарчад, телефонски позив од **Лили** нам се учинио као својеврсно чудо.

У канцеларији **Африма Воче**, симпатичног функционера Митровачког суда, албанца, муслимана , успели смо да добијемо *« хартију са жигом»* , извод из књиге рођених, и потврду о држављанству за сваког (члана Јованове породице) понаособ, који су неопходни за издавање пасоша.

Никада у целом свом животу не бих помислио да ћу видети целу једну породицу како плаче од среће у канцеларији за цивилни статус. Косово увек успе да те изненади.

Јованка и Слободан плачу, потом се осмехују, сада Италија и лечење нису више само пука илузија.

Сели смо да *«прославимо»* у једном лаунџ локалу за *« интернационалце»* у Приштини, као гости **«тетки» Кристине и Еме**. Јованка се смеје осврћући се около, Марија се игра, а *«тетке»* прождиру Јована погледом.

Све их посматрам из угла стола, тату србина са Косова, маму српкињу из Босне, децу рођену у новој косовској *«држави»*, *«тетке»* италијанке из Акуиле и Венеције, и размишљам суочен са овим идентификационим хаосом : *како је ово дивно, сви смо једна породица.*

Пред мојим очима су они, а видим и све Јованове *«тетке»* и *«тече»* Италијане, Швајцарце, Канађане, осећам се окружен једном великом љубављу, вероватно је отац Петар у праву *« деца су чудо »*.

Пре неки дан је један полицајац(карабињер) зауставио Јованку и рекао јој : « Госпођо ја Вас познајем, добио сам ваше фотографије путем интернета » , Јованка га је погледала, разрогачених очију

Il rilascio dei documenti nell'ufficio di Afrim é da immortalare

Con Lilli alla base dei Carabinieri di Pristina

*con zia Emma e zia Cristina
al lounge bar di Pristina*

